

Mùa Thu Buồn Tê Tái

ChinhNguyen/H.N.T ,

Chiều nay sương mù bao phủ, mưa nhè nhẹ bay, gió lạnh lùa qua chiếc áo ấm, tôi đang đi dưới vùng trời xa lạ, không phải quê hương tôi. Thoắt cái hơn một nửa thế kỷ đã qua đi, những kỷ niệm cũ chợt hiện ra. Mình bỗng nhìn thấy mình: Ôi đã già nhanh đến thế...!

Có những ngày nắng đẹp, chỉ mấy năm trước mà thôi, bầu trời trong như pha lê, lững lờ trôi làn mây trắng. Xe tôi bon bon trên xa lộ, giữa 8 giòng xe cộ ngược xuôi. Hàng chục vạch trắng do khói tuôn ra từ các phần lực cơ thẳng tắp đan chéo nhau trên nền trời xanh. Cả một đất nước vĩ đại với cuộc sống cũng vĩ đại đang diễn ra quanh tôi. Lòng tôi tràn ngập ánh hào quang chói lọi. Thành thật mà nói, lúc đó một niềm vui hãnh diện và tự hào đang hiện đến trong tôi. Cuộc sống đều đều tiếp diễn, ngày tháng năm dài cứ thế trôi qua...

Tôi sống ở miền Nam, có mấy người thân ở miền Bắc. Hai miền xa cách nhau hàng ngàn dặm. Mỗi năm tôi phải làm một chuyến du hành thăm họ. Nhiều lần không đủ thì giờ lái xe hơi, tôi phải đáp máy bay. Ngày đây, xứ sở mới của tôi đang trải dài vô tận dưới cánh phi cơ. Nền trời quang đãng, tôi có thể nhìn thấy rõ từng vạch thẳng hay ngoằn ngoèo của hệ thống xa lộ_mạch máu của đất nước mệnh mông này. Nhưng nếu bầu trời u ám, nhiều tầng mây che lấp cả thế giới bên dưới, tôi không thể nhìn rõ được cái gì. Lúc đó đầu óc tôi bắt đầu lan man suy nghĩ. Tôi nghĩ ngợi gì đây, vui hay buồn, bi quan hay lạc quan, thất vọng hay hy vọng?

Buồn lắm bạn ơi! Bạn hãy tưởng tượng cùng tôi. Từ trên máy bay nhìn xuống cõi trần gian âm u mịt mù bên dưới, tôi có thấy gì đâu. Thế mà sự thật dưới đó đang diễn ra một cuộc sống của những con người_nhân loại của chúng ta... Những giòng xe nhỏ li ti như đàn kiến chầm chậm bò trên những con đường nhỏ như sợi chỉ xanh, và cả những con sông cũng giống như sợi chỉ bạc ngoằn ngoèo trên tấm thảm xanh của cây cỏ núi rừng trùng điệp. Những chòm nhà nhỏ xíu như chiếc hộp bẹp dí dính sát vào nhau, và ngay cả những toà nhà chọc trời cũng chỉ như cái que tăm nhỏ xíu cắm trên cái bàn cờ kê ô theo hình học kỉ hà. Vạn vật hầu như bị ép dẹp bẹp dí xuống đất bởi những tầng mây đen đè xuống. Và gì nữa đây những con người nhỏ xíu đang chặm chạp cọ quậy bám víu lấy kiếp sống ngắn ngủi của cuộc đời.

Tất cả những cái đó tôi không nhìn thấy, nhưng tôi tưởng tượng chúng đang diễn ra dưới đó: cái thế giới nhỏ bé lạ lùng, cái trần gian lặng lẽ, cô đơn, buồn tẻ vô cùng. Dưới đó, cuộc sống con người như được thu nhỏ lại, bao kín trong một vỏ bọc âm u. Nó chỉ biết nó tự tại trong mối tương quan với chính nó, không muốn hoặc không nhận thấy có một con mắt bên ngoài thế giới nhìn thấy, quan sát, để ý đến... và như vậy nó biến thành một vật vô ý nghĩa. Rồi một ngày nào đó, nó cũng biến đi, giống như con sâu con bọ, sống rồi chết đi, không lưu lại một ấn tượng kỷ niệm nào nơi kẻ khác. Vậy mà cái thế giới đó lại không hề biết thân phận nó. Sống bề ngoài có vẻ an bình, nhưng bề trong nó lại xâu xé nhau, đến nỗi có thể giết nhau. Trần gian là bể khổ, đời sống là bần mê, cuộc sống là vô thường. Sống mà không biết mình đang sống,

hay sống mà không biết mình đang chết, đang ngụp lặn trong một cõi âm u...

Còn trên đây, trong lòng chiếc phần lực cơ lớn này, có một kẻ xuất thân từ thế giới ấy nhưng đang trải qua những giây phút tách rời khỏi thế giới ấy, để tâm tư phiêu lãng trong vũ trụ bao la. Chiếc phi cơ tôi đang bay cũng là một sinh vật nhỏ xíu. Tôi cũng chỉ là một sinh vật nhỏ bé, tầm thường như các sinh vật của thế giới ấy. Đã không ít có một số sinh vật đã và đang sống ở thế giới ấy cũng ý thức được như tôi về sự tồn tại mong manh của kiếp người, sự cực khổ đớn đau trong cuộc sống. Nhưng có khác một điều: trong giây phút này đây, chỉ riêng một mình tôi đang ở tình trạng thuận lợi để có được cái cảm nhận mãnh liệt nhất rằng mình đang được thoát ly. Ô kia, vàng hào quang đang chói lọi chân trời, khoảng mệnh mông vô cùng tận của vũ trụ đang mở ra để ta như một hạt bụi nhỏ đang bay bay. Trong lòng ta không một dục vọng đam mê, không một ý

tưởng cạnh tranh giành giật, không một vấn vương hận thù. Rồi mai đây hạt bụi cũng sẽ tan biến nhỏ dần đi hơn nữa, nhưng hạt bụi đó vẫn mang cả một tâm hồn ta bay bay mãi trong vũ trụ bao la vô tận.*

[* Người viết chưa nói hết cảm nghĩ của mình trong Mùa Thu Buồn Tê Tái, chưa diễn tả về những hình ảnh địa ngục hay thiên đàng ở thế giới dưới cánh máy bay, cũng như chưa đối chọi hai cuộc sống cách nhau nửa vòng trái đất.]

ChinhNguyen/H.N.T ,
GA/USA, Nov.16.2008-Oct.15.2011
(Nguồn: TRE Magazine #210,30/9/11)